

Chương 386: Cuộc Sống Thường Ngày Mới Với Rắc Rối Mang Tên Lucynil

(Số từ: 3309)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:46 PM 30/04/2023

—Năm hai của học kỳ mới đã bắt đầu.

Mọi thứ đã không diễn ra như kế hoạch. Tôi không thể tập hợp bọn trẻ lại được, nhưng tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thỏa nên tôi đã đăng ký lớp học với Ellen.

Có một vài thay đổi đáng kể khi chúng tôi bước vào năm hai.

Đầu tiên, các lớp học kiếm thuật chính có thể được học với các sinh viên lớp phổ thông đều đã được thay thế.

Nó được tổ chức lại thành các lớp học chỉ dành cho sinh viên Royal Class, và thời gian học đã tăng lên rất nhiều. Royal Class và lớp phổ thông được tách ra.

Lý do rất đơn giản.

"Temple sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn, nhưng chúng ta phải chuẩn bị cho mọi tình huống. Nếu Temple bị tấn công, Royal Class có thể sẽ là mục tiêu đầu tiên."

"Bắt đầu từ năm nay, các bạn sẽ được huấn luyện gần với thực chiến hơn."

Lớp học chuyển thành huấn luyện chiến đấu.

Thay vì dạy các kỹ thuật, chúng tôi bắt đầu học cách giết quái vật, cách đối phó với Ma pháp, chiến tranh đô thị và cách ứng xử trong các tình huống thực địa.

Nếu đây là trường hợp của các sinh viên chuyên ngành cận chiến, thì việc các sinh viên chuyên ngành ma thuật bắt đầu tham gia các lớp thực hành thay vì học từ sách hoặc bài giảng ma thuật chỉ là vấn đề thời gian.

Không cần phải nói rằng cường độ của các lớp học trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

—Và sau đó.

"....."

"Tên tôi là Lucynil. Rất vui được gặp anh."

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy Lucynil, người mà Harriet đã đưa đến câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật.

KHÔNG.

Làm thế nào mà điều này lại đến với tôi?

Mọi người nhìn chằm chằm vào Lucynil, một cô gái mắt xanh, tóc bạch kim, trông giống như một con búp bê.

Mặc dù cô ấy đang ở ngay trước mặt họ, nhưng họ vẫn có những biểu hiện không tin rằng cô ấy là người thật.

"Tài năng của tôi là [Ma pháp hủy diệt]. Harriet de Saint-Owan hỏi tôi có hứng thú với việc nghiên cứu phép thuật không, nên tôi đến xem."

Khi Lucynil tự giới thiệu mình 13 tuổi, đầu tôi gần như tê liệt trong giây lát.

KHÔNG.

Bà nội...

Cô không có chút cảm giác xấu hổ nào sao?

Đương nhiên, không phải chỗ của tôi nói điều đó!

"Tôi đã gặp Hội trưởng một lần trước đây, phải không?"

".....Đúng vậy."

Lucynil mỉm cười dễ thương và nói như vậy.

Tôi cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nó thực sự cảm thấy như một cái gì đó sẽ xảy ra!

"Này, tại sao anh lại nhìn một đứa trẻ dễ thương như vậy?"

Không giấu nổi vẻ mặt, Harriet ôm vai Lucynil và hỏi tôi.

"Không... Anh chỉ cảm thấy hơi khó chịu..."

Biểu hiện của Lucynil, cô ấy có vẻ rất vui khi được senpai của mình yêu mến, thực sự...

Đó là một cái gì đó... Nó thực sự là một cái gì đó.

"Cô đang lên kế hoạch làm gì?"

"Bảo vệ."

Nói xong, Lucynil chỉ nhún vai đáp lại câu hỏi của tôi.

Lucynil vừa đến phòng tôi, nói rằng cô ấy cần nói về việc tham gia câu lạc bộ để được tư vấn.

Mặc dù cả hai chúng tôi đã ở Temple một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi đối mặt với nhau như thế này.

Lucynil nói rằng cô ấy đã rải Ma pháp [Cách âm] khắp phòng và bảo tôi nói chuyện thoải mái.

Vì vậy, chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện thoải mái.

"Nhưng, có vẻ như cô đang tận hưởng nó quá nhiều khi làm điều đó?"

"Trời ơi, đó có phải là những gì cậu có quyền nói không?"

Ờ.

Tốt...

Tôi đoán tôi là người thích nó nhất, mặc dù tôi không nên?

"Cô thật là... Tôi nên nói cái gì đây."

Với vẻ mặt như thể cô ấy đã nói điều gì đó tuyệt vời, Lucynil khoanh tay và liếc nhìn tôi.

"Trông cậu có vẻ khá sôi nổi đấy."

"..."

Đúng rồi!

Tôi không nên là người nói điều đó!

Ừ!

Tôi xin lỗi!

Tôi đang làm tốt, nhưng đó không phải là một điều xấu!

Nó không chỉ là một trò đùa!

"Nhưng điều này có ổn không? Cô biết đấy... cuộc sống hàng ngày..."

"Tôi có thể chịu được ánh sáng mặt trời, và về phần ăn uống, sau này tôi nôn hay nhổ ra cũng không sao. Cậu có nghĩ rằng tôi chỉ giả làm người một hai lần không? Tôi đã quen với việc đó rồi. Thật mệt mỏi."

Lucynil nhún vai như thể sống như một người bình thường không phải là một nhiệm vụ khó khăn.

"Tuy nhiên, cậu phải biết rằng đây không phải là một quyết định dễ dàng đối với tôi."

Lucynil nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Sự an toàn của cậu luôn gặp rủi ro, đến mức tôi phải tự mình thâm nhập vào đây."

Đúng là Lucynil đã mạo hiểm rất nhiều khi vào Temple. Lucynil đến Temple để bảo vệ tôi.

"Tôi không muốn xem lũ trẻ chơi ở đây, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nó."

"Tôi hiểu điều đó... nhưng tôi không thể không cảm thấy như cô đang tận hưởng nó vì một lý do nào đó. Đó chỉ là trí tưởng tượng của tôi thôi sao?"

"Hừm..."

Trước lời nói của tôi, Lucynil nhú mồm rồi cười toe toét.

"Tôi không thể phủ nhận điều đó. Tôi thích khi ai đó thấy tôi dễ thương, và càng thích hơn khi những người thấy tôi dễ thương lại dễ thương hơn tôi."

Nghiêm túc.

Tất cả các Chúa tể ma cà rồng đều điên rồ.

Và mặc dù Lucynil có vẻ không giống như vậy, nhưng cô ấy chắc chắn là người điên rồ nhất trong số họ.

Cô ấy thậm chí còn kỳ lạ hơn cả Antirianus!

"Từ giờ hãy sống thật tốt nhé. Tôi đảm bảo rằng cậu sẽ không cảm thấy khó chịu khi có tôi ở bên cạnh."

Lạnh lùng nghĩ lại, lời nói của Lucynil hoàn toàn đúng.

Thay vì suy nghĩ ban đầu của tôi, chúng tôi chỉ có thể che đậy nó bằng cách nói rằng chúng tôi đã trở nên thân thiết nhờ có mối liên hệ trong cùng một câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật.

Nhưng...

Về mặt tâm lý, nó chỉ là quá nhiều đối với tôi.

Lucynil tham gia Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật.

Có nhiều chuyên ngành ma thuật hơn trong Class A năm nhất, nhưng có vẻ như họ tránh tham gia câu lạc bộ sau khi biết tôi là Hội trưởng câu lạc bộ. Vì vậy, Lucynil là chuyên gia ma thuật duy nhất tham gia Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật.

Học kỳ đầu tiên của năm hai bắt đầu, và chúng tôi có kouhai. Tất nhiên, tôi không có nhiều tương tác với các kouhai. Ludwig và những anh chàng Class B thường đi chơi với kouhai, và tôi có thể thấy điều đó xảy ra.

Vì vậy, thật hợp lý khi tôi trở nên thân thiết với Lucynil thông qua mối liên hệ là thành viên cấp dưới của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật. Tôi đồng ý với ý kiến đó vì tôi tự nghĩ ra.

Nhưng sau đó.

“Senpai?”

“Senpai!”

“Senpai!”

"Anh trai!"

Chết tiệt.

Tôi sẽ điên mất!

"Đừng đi theo tôi nữa!"

Tôi không thể không bị sốc bởi Lucynil, người đã theo dõi tôi gần như đến mức rình rập.

Cho dù cô ấy trung thành với nhiệm vụ được giao hay chỉ cố gắng chọc tức tôi, Lucynil đã tìm kiếm tôi không mệt mỏi, ra vào ký túc xá năm hai và cố gắng ở bên cạnh tôi.

Đây không phải là sự bảo vệ; đó là sự quấy rối.

Lucynil đang tận hưởng nó trong khi xem sự ghê tởm của tôi. Tôi đã chắc chắn về điều đó.

Các bạn cùng lớp của tôi cũng thấy lạ khi Lucynil thích tôi nhiều như vậy.

Đòn cuối cùng đến từ Bertus.

"...."

"Xin chào, Senpai."

Lucynil cúi đầu trước Bertus, người mà cô gặp ở hành lang.

“Ồ, cô là sinh viên năm nhất được học bổng toàn phần...”

"Là Lucynil."

"..."

Bertus nhìn chăm chăm vào Lucynil, người đang cúi chào anh.

Một cô gái tóc bạch kim với đôi mắt xanh.

—Một kouhai.

Và mặc dù Bertus không biết sự thật về việc cô ấy đi theo tôi khắp nơi, nhưng anh ấy đã thấy tôi ăn mặc như một cô gái tóc bạch kim.

“...Cô, có thể nào.”

Tóc bạch kim và đó là những gì.

Cô có phải là?

Bertus cố gắng nói điều gì đó, nhưng cuối cùng, anh ấy không nói gì và chỉ đi ngang qua.

KHÔNG!

Anh ấy chắc chắn nghĩ rằng tôi thích thứ gì đó bản thủ!

Có phải Bertus vừa bị thuyết phục rằng tôi tôn sùng tóc bạch kim không?

"Hửm?"

Nhìn Bertus vội vã bước đi, Lucynil nghiêng đầu.

"Reinhardt! Anh đang làm gì vậy?"

Và Olivia Lanze, người đã đến thăm ký túc xá năm hai sau một thời gian dài, nhìn thấy cô bé tóc bạch kim bên cạnh tôi và nghiêng đầu.

“...Đứa trẻ này là ai?”

“Cô ấy là của anh sao?!”

Olivia còn đi xa hơn nữa.

Sau khi sinh viên năm nhất đến, một cảnh tượng khá kỳ lạ đã xuất hiện giữa các sinh viên năm hai.

-Anh trai! Chơi cùng em đi!

-Cô không thể để tôi yên sao? Huh? Đừng theo tôi nữa!

-Awww, sao vậyyyyy! Chơi với em, chơi với em, chơi với em đi! Mua cho em thứ gì đó ngon và công em đi dạo đi!

-Aaaaa!

Reinhardt đã có được một kouhai không ngừng theo anh ta khắp nơi.

4 anh em vô vọng.

—Heinrich, Erich, Cayer và Kono Lint.

Bốn người ngồi trong sảnh, lặng lẽ nhìn cô gái tóc bạch kim đi theo Reinhardt xung quanh, Reinhardt khó chịu muốn thoát khỏi cô.

"Cô gái đó... cô ấy là cái quái gì vậy...?"

Kono Lint lầm bầm, miệng há hốc.

"Cậu ấy đẹp trai, phải không?"

Erich lầm bầm một cách thờ ơ.

Một cô gái xinh xắn và dễ thương như một con búp bê bắt đầu theo Reinhardt khắp nơi ngay khi học kỳ mới bắt đầu. Lúc đầu, cô đi theo anh khắp nơi, gọi anh là "Senpai", nhưng bây giờ cô gọi anh là "Anh trai".

"Không, cho dù cậu ấy đẹp trai đến đâu, đó có thực sự là lý do không? Hả?"

Heinrich lắc đầu trước lời nói của Cayer, với vẻ sửng sốt.

"Tôi không biết đó có phải là lý do không, nhưng... không, có lẽ chúng ta không hiểu vì chúng ta là con trai."

Phải chăng Reinhardt có điều gì đó chỉ hấp dẫn con gái, và đó là lý do khiến cô ấy như vậy? Nếu không phải vậy, họ không thể hiểu tại sao, dù không biết rõ về nó, một cô sinh viên năm nhất lại trở nên say mê và kết thúc như vậy.

"Hơn nữa, thật khó chịu khi có một cô gái như thế theo hăm xung quanh."

Mọi người gật đầu trước lời nói của Kono Lint.

Reinhardt, trong một tình huống mà miệng của anh ấy sẽ há hốc ra, đã rất khó chịu vì điều đó.

Cô phớt lờ tất cả các senpai khác và chỉ kiên trì đi theo Reinhardt xung quanh. Nhưng Reinhardt, như thể đó là điều khó chịu nhất trên đời, cố gắng tránh mặt cô.

Sự điềm tĩnh của một người có tất cả.

"Cậu có thấy Reinhardt không?"

Như để chứng minh cho suy nghĩ đó, Ellen, người chiến thắng Miss Temple năm ngoái, tiến lại gần họ, tìm kiếm Reinhardt.

“Cậu ấy... đã chạy đi đâu đó, tránh cô gái năm nhất đó.”

"Lại nữa sao?"

Ellen nghiêng đầu và bỏ đi, có lẽ là để tìm Reinhardt.

‘Reinhardt đây, Reinhardt kia.’

Nó đã từng như vậy, nhưng bây giờ ngay cả kouhai cũng tham gia, tìm kiếm Reinhardt. Và những người ban đầu tìm kiếm anh ấy vẫn vậy.

Sự điềm tĩnh của một người có tất cả.

"Thế giới... thật không công bằng..."

"Chính xác."

Erich thở dài đồng ý với những lời của Kono Lint.

-Anh trai! Tại sao anh lại chạy vào phòng thí nghiệm ma thuật khi anh thậm chí không biết Ma pháp?

-Hãy để tôi một mình!

-Không, không phải em, Ellen-senpai đang tìm anh.

-Huh? Ah... thật sao?

Đến cuối cùng.

—Reinhardt đẹp trai.

Đó là lý do tại sao sự xuất hiện đột ngột của một sinh viên năm nhất đi theo Reinhardt xung quanh đã trở thành một tình huống có thể chấp nhận được đối với mọi người.

Giọng của Lucynil thay đổi khi họ ở một mình.

Tất nhiên, nếu cô ấy cứ rên rỉ như một đứa trẻ khi họ ở một mình, Reinhardt thực sự nghĩ rằng mình sẽ phát điên.

Thấy cô trò chuyện trước mặt Harriet, Ellen và Adelia, cô có vẻ trẻ con đến mức khiến anh rùng mình.

Mặc dù Lucynil đã bám lấy tôi để bảo vệ và trêu chọc tôi, nhưng cô ấy không thể cứ như vậy mãi được.

*Kaang!

"Ugh!"

Thấy tôi đánh rơi Tiamata khỏi tay, Saviolin Tana đã tắt [Hào Quang Kiếm] của cô ấy.

"Hôm nay chúng ta dừng ở đây đi."

Tana vẫn đang xem kiếm thuật của Ellen và tôi.

"Cả hai người đều đang trở nên nhạy cảm hơn với [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Cứ tiếp tục như thế này."

"Vâng thưa Sensei."

Sau khi Tana rời đi, tôi và Ellen ngồi trên băng ghế ở sân tập và hít thở.

Tôi chắc chắn có thể cảm nhận được tác động của việc tiêu thụ Moonshine. Cho dù đó là do thể chất của tôi đã thay đổi từ cảm giác ma thuật thông qua

Moonshine hay [Thông thạo ma thuật] của tôi, tôi có thể cảm thấy cơ thể mình ngày càng trở nên quen thuộc hơn với [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Tôi vẫn chưa đạt đến mức sử dụng ma thuật được giải phóng một cách tấn công, nhưng có vẻ như điều đó có thể xảy ra trong học kỳ này.

"Chúng ta cần bao lâu nữa để trở thành Swordmasters?"

Ellen đột nhiên hỏi.

Ellen gần như đã trở thành Swordmasters khi sử dụng Lapelt. Nhưng có một điều chắc chắn là cô ấy sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nhiều nếu tự mình đạt đến cấp độ cao thủ.

"...Anh không biết."

Đối với Ellen, điều đó sẽ không còn xa trong tương lai.

Còn tôi thì sao? Tôi cũng không nghĩ là quá xa đối với mình. Nhưng trở thành một Swordmasters đồng nghĩa với việc đối mặt với những khó khăn phía trước, và tôi có một sự chắc chắn tinh tế về điều đó.

Rất may, Lucynil không vướng vào bất kỳ tranh chấp nào với người khác. Harriet dường như thấy cô ấy dễ thương, và mặc dù Ellen không nói

chuyện với cô ấy nhiều, nhưng cô lặng lẽ quan sát rồi vỗ nhẹ vào má cô ấy và xoa đầu cô ấy.

Tôi có thể cảm thấy rằng Ellen thấy Lucynil dễ thương ngay cả khi cô ấy không thể hiện điều đó.

Trong trường hợp của Olivia, Lucynil tránh mặt cô ấy. Nó dường như ít hơn vì sợ bị phát hiện và nhiều hơn nữa vì Lucynil cảm nhận được [Thần lực] to lớn của Towan từ Olivia.

Lucynil nói, "Tôi không thể đối phó với gánh nặng đó" khi đi qua. Ngay cả một Chúa tể ma cà rồng dường như cũng không thoải mái với cấp độ [Thần lực] đó.

Tất nhiên, Olivia cúi kính gần đây không thấy Lucynil dễ thương hay xinh đẹp.

Tuy nhiên, khi Lucynil tránh cô ấy chỉ bằng cách băng qua đường, Olivia dường như thắc mắc tại sao Lucynil lại làm vậy. Lucynil không làm phiền Olivia và để cô ấy một mình.

Khi Olivia xuất hiện, Lucynil ngừng bám lấy tôi và từ từ trốn tránh, vì vậy Olivia dường như không cảm thấy đặc biệt đề phòng.

Bằng cách này hay cách khác, học kỳ đầu tiên của năm hai đã bắt đầu mà không có bất kỳ tai nạn nghiêm trọng nào, và ngoài sự xuất hiện của Lucynil, cuộc sống hàng ngày của tôi không khác nhiều so với trước đây.

—Tuy nhiên.

Bây giờ một sự kiện lớn đang đến gần.

Trong một lớp học năm hai với các lớp bình thường, Epinhauser nói trong khi nhìn chúng tôi.

"Như các bạn đã biết, sự kiện kỷ niệm lần đầu tiên của Chiến Tranh Nhân Ma đã được lên kế hoạch tổ chức vào cuối tuần này."

Một năm sau khi kết thúc Chiến Tranh Nhân Ma.

Một buổi lễ đã sớm được tổ chức.

"Tuy nhiên, chúng tôi đã quyết định rằng việc tổ chức một lễ hội quy mô lớn trong tình hình hiện tại sẽ là quá nhiều, vì vậy nó đã bị hủy bỏ ngay bây giờ."

Tình hình đã thay đổi.

Giờ đây, âm mưu của Ma vương đã được xác nhận, ngày kỷ niệm đầu tiên kết thúc chiến tranh đã làm nảy sinh niềm tin rằng nó vẫn chưa thực sự kết thúc. Và vì vậy, những sự kiện như lễ tưởng niệm kết thúc chiến tranh đã không còn được tổ chức nữa.

Nhưng sự kiện này rất quan trọng.

"Thay vào đó, Đế chế đã quyết định tìm chủ nhân mới cho Alsbringer."

Trước lời nói của ông Epinhauser, một sự im lặng bao trùm lớp học.

Mọi người chắc hẳn đã nghe một câu chuyện như vậy lần đầu tiên.

"Tất cả sinh viên của Royal Class sẽ tập trung tại sảnh chính của trụ sở Temple vào trưa cuối tuần này."

Kỷ niệm đầu tiên kết thúc chiến tranh.

Ở đó, thanh kiếm của người anh hùng Artorius, Alsbringer, đã chọn Ludwig làm chủ nhân mới của nó. Đó không phải là ý định ban đầu của Đế chế. Chỉ đơn thuần là Alsbringer đã tự ý đến chỗ Ludwig vào thời điểm nó được công bố trước công chúng như một kỷ vật và bằng chứng về chiến thắng của loài người.

Nhưng sự kiện đã biến mất.

Một Ma vương mới đang âm mưu.

Vì vậy, trái ngược với kế hoạch ban đầu, Đế chế đang cố gắng tìm chủ nhân mới cho Alsbringer.

Bởi vì càng nhiều người giữ Thánh tích thì càng tốt.

Nếu Alsbringer chọn chủ nhân, sẽ có tổng cộng bốn Thánh tích xuất hiện trên thế giới.

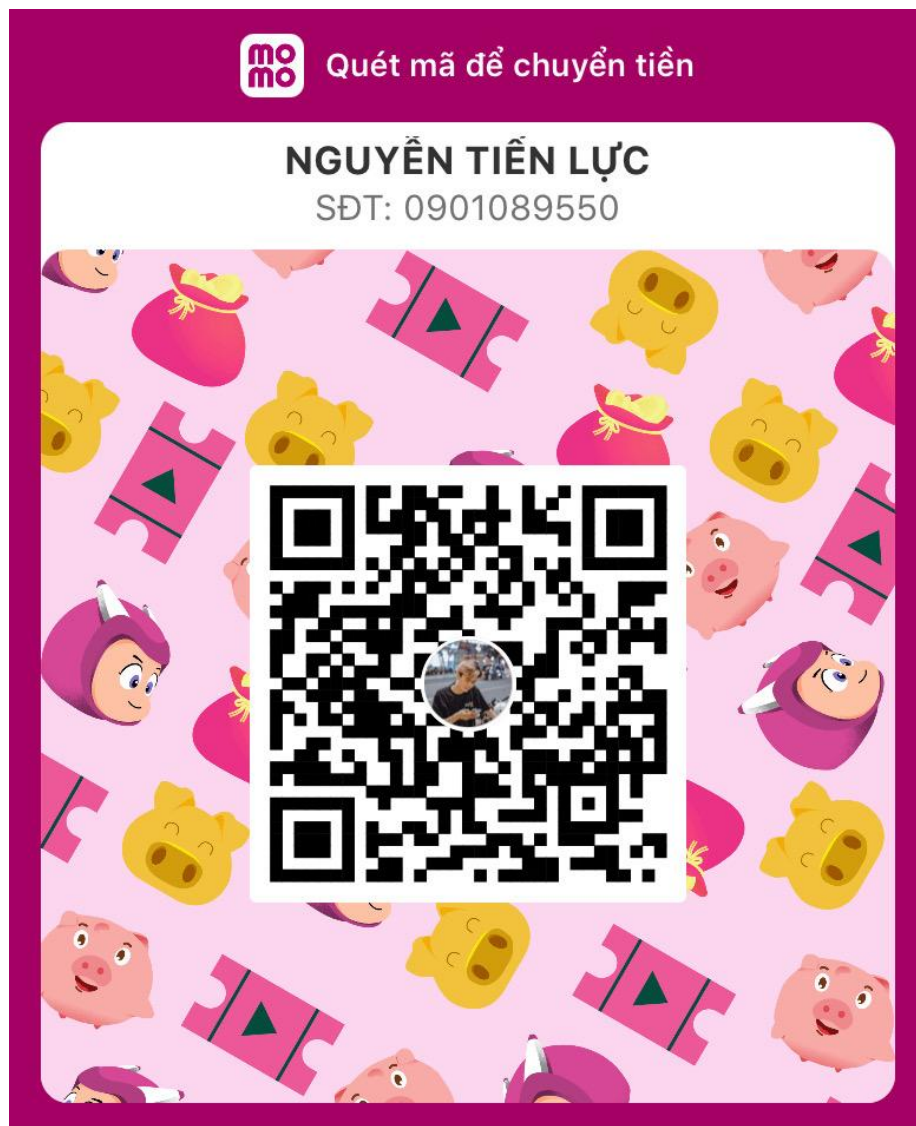
—Lament, Tiamata, Alsbringer và Lapelt.

Đây sẽ là lần đầu tiên trong lịch sử, bốn Thánh tích xuất hiện đồng thời trong một thời đại.

Ellen nhìn chăm chăm vào bảng đen với vẻ mặt nghiêm khắc.

Đó sẽ là khoảnh khắc kỷ vật của anh trai cô một lần nữa được tiết lộ với thế giới và chọn chủ nhân của nó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading